

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 172.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939334464/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

i faae Skridts Afstand uden at bemærke hende. Han gik hjemmefra – for fireogtyve Timer siden vilde hun have løbet efter ham, og fortroligt lagt sin Arm i hans; nu standsede hun som rodfæstet til Pletten, og stirrede efter ham, til han var skjult af Træerne – da gik hun langsomt videre med taarefulde Øine og blege Kinder. Men Haabet i hendes Hjerter besejrede snart denne øieblikkelige Nedslagenhed – han var vel gaaet ud for at møde hende, og vilde snart komme tilbage! Hun tog sit Sytøi og den Bog, hvori hun forrige Dag havde læst høit, og satte sig i Lysthuset, hvorfra der var Udsigt over Veien, og da Helene fortalte at han havde spurgt efter hende, vendte Rødmen tilbage paa hendes Kinder. Med klar Stemme, hvori hendes Hjerter Bevægelse gjenslød, sang hun alle hans Yndlingsange for at Tonerne skulde naae ham saasnart han nærmede sig – men den ene Time gik efter den anden, uden at han lod sig see. Minona havde for længe siden holdt op at synge, Sytøiet laae urørt, selv Bogen hvori hun sagte havde gjentaget hver Sætning Viggo havde læst høit, var lagt tilside, og hun sad bleg med Hænderne foldede i Skjødet, og Blikket stift heftet paa Veien, da han endelig viste sig. Hendes første Bevægelse var at reise sig for at ile ham imøde, den næste at sætte sig igjen, saa fremmed og alvorligt forekom Udtrykket i hans Ansigt hende; og Stemmen hvormed han tiltalte hende, svarede dertil, idet han med en venlig Hilsen og den Bemærkning at han havde faaet Breve at besvare – gik forbi hende ind i Huset. Minona brast i Graad; men med den faste Beslutning, ikke at give efter for denne urimelige Bevægelse trængte hun Taarerne tilbage, og gik ind til Helene, saasnart det lille Speil i Naalebogen havde forvissat hende om at de intet Spor havde efterladt i hendes Ansigt. Paa Helenes Spørgsmaal efter Viggo, lykkedes det hende at svare med en ligegyldig Mine: »Jeg troer vist han skriver Breve!» –

Da de endelig samledes i Dagligstuen, var Viggos Blik saa mørkt og hans Væsen saa adspredt, at Helene deltagende spurgte om Brevene havde bragt ubehagelige Efterretninger fra Frankrig. »Jas, svarede han uden at see paa Minona; »min Onkel har paalagt mig nogle Forretninger i Kjøbenhavn, der forsaavidt er mig ubehagelige, som de nøde mig til at reise ind strax og tilbringe de sidste otte Dage

der, jeg endnu har tilbage før jeg skal hjem til Frankrig. Det Offer, Onkel fordrer af mig, er større end han troer – da jeg forlod ham, vidste jeg ikke hvor kjært Opholdet i Skovhuset skulde blive mig.« Disse sidste Ord, der blev henvendt til Helene, vilde under andre Omstændigheder have glædet Minona hjerteligt, men i Forbindelse med den pludselige Efterretning om Viggos Afreise klang de som den bitreste Kulde og Ligegyldighed for hende. Hun sad taus og stille, som om Samtalen slet ikke vedkom hende, men Helene yttrede med venlige Ord sin Forundring og Beklagelse over denne forandrede Bestemmelse. Viggo vedblev med en Stemme der i Begyndelsen var lidt usikker: »Otto Frank foreslog mig forleden at følge med ham til Byen, men jeg anede dengang mindst at jeg skulde gjøre Brug af hans Tilbud. Da han kjører imorgen træffer det jo nu ret beleiligt! jeg maa i Eftermiddag hen at tale med ham derom og tage Afsked med Franks. Gaae De ikke med?« Viggo henvendte disse Ord til begge Damerne, og Helene undskyldte sig, men foreslog Minona at følge med sin Broder. Havde han selv sagt: Gaaer du ikke med? saa vilde hun med Begjærlighed have grebet denne sidste Leilighed til at være ene med ham – nu svarede hun hurtigt: »Nei – jeg vil heller bede dig om at hilse Virginie! – Tyra talte igaar om at see ind til mig paa sin Spadseretur!« tilføiede hun som en Slags Undskyldning, og gik hurtigt ud af Stuen for at skjule den Sindsbevægelse, hun ikke længer var Herre over.

»Han elsker mig ikke!« tænkte hun – og alt hvad der *kun* udtales i disse Ord: den bitre Skuffelse, den trøstløse Forladthed, den sønderknusende Ydmygelse, som kun den, der *elsker*, er udsat for at føle, overvældede hendes Hjerte, der var saa uvant til Sorg at den første let kunde blive afgjørende for hele Livet. Men hendes Bevidsthed vidnede imod den Tro, at hun ikke var elsket, hendes Følelse oprørtes derimod, og denne Uvisheds feberagtige Spænding opretholdt hende saalænge Viggo endnu ikke var reist. Da hun igjen kom ned i Stuen, var hendes Udseende saa forandret at Helene spurgte om hun var syg. Men da Minona grædende kastede sig i hendes Arme, troede hun at forstaae Aarsagen til disse Taaarer, og trøstede hende, ikke med Ord eller Grunde, men med det eneste der virkelig er istand til at trøste og berolige de Bedrøvede – Med-